

El nostre cel

Viu un pare al nostre cel
amb vuit fills i un milió d'estels.

De tots, el més gran,
és el més tempestuós i és gegant.

El més presumit darrere ve
perquè d'anells sempre va ple

El següent sempre està cansat
i a tot arreu va estirat.

El quart és semblant a un cargol
ja que en moure's triga molt.

Ara ve la noia més ploranera
que tothom estima de l'estiu a la primavera

L'altra noia amb febre sempre està
i son pare entre cotons l'ha de portar

El setè és el més vergonyós
i sempre té la cara de color vermellós

Per últim el més petitó
de la calor del seu pare està més a prop